

— Шаролду — се казваше тя. Нейнитѣ очи свѣтъха като черни бриланти, тѣлото ѝ се гнѣше като тѣло на млада сърна.

Нея Кубратъ най-много обичаше, и тя му роди синъ, когото нарече Исперихъ.

Една утринъ Шаролду излѣзе тайно сама отъ Аулата и отиде да се кже. Никой освенъ менъ не я забеляза. Облѣчена бѣше съ тънка копринена риза и зелени копринени шалвари, а отъ рамото до кръста бѣ пристегната съ топла тигрова кожа. На главата си носѣше леко бѣло покривало, което сутринниятъ вѣтръ бѣше разперилъ, като свѣтълъ облакъ.

Когато Шаролду стигна до рѣката и почна да се съблича, азъ хвърчахъ високо надъ нея и съгледахъ една малка черна змия, свита въ храсталака. Спуснахъ се като стрѣла, но змията бѣше близо и, преди да я доближа, Шаролду се гърчеше отъ отровата, която се бѣше влѣла въ малкия прѣстъ на лѣвата ѝ ржка. Съ силенъ ударъ на клюна си смазахъ главата на отровното влѣчуго, но всичкитѣ ми грижи да я съживя останаха напраздно. Сграбихъ отровената внимателно, издигналъ се въ висинитѣ и я понесохъ къмъ двореца на Кубратъ хана.

Дворътъ на Аулата бѣше пустъ и никой не забеляза, когато сложихъ тѣлото ѝ върху жертвеника и отлетѣхъ наново да разбия мжката, която тежеше на сърцето ми. Когато се върнахъ, на мѣстото се бѣ струпалъ много народъ, войници и боляри. Кубратъ стоеше като статуя предъ тѣлото на Шаролду. Така престоя той презъ цѣлия день, а когато вечерницата изгрѣ, робитѣ намазаха тѣлото ѝ съ благовонни масла и Кубратъ самъ го положи върху жертвеника.